

[Inge Krogh]

stærkt her, idet jeg mener, at man har indrømmet PLO for stor indflydelse.

At der ikke altid er enighed inden for EF, er forhandlingerne og afstemningerne i FN bevis på. Den danske ambassadør ved FN forhandler med EF-landenes ambassadører og med de nordiske landes ambassadører, og der er langtfra altid enighed mellem EF-landene ved afstemningerne, selv om det ret hyppigt sker.

Som nævnt er der stadig stærkt stigende krav til udenrigsministrenes samarbejde. Der afholdes hyppigere møder, og der er så en beskrivelse, en status, i Londonrapporten. Det fremhæves, at det er nødvendigt med parallelitet i udviklingen, men samtidig må der være en pragmatisk indstilling i samarbejdet, sådan som det flere gange er blevet citeret her i dag, og angående sikkerhedsspørgsmålet står det fast, at militærpolitiske spørgsmål ikke hører hjemme i EF, men at man indirekte beskæftiger sig med det bl. a. i Nord-Syd-dialogen.

Efter Londonrapporten sker der en styrkelse af formandskabet, idet det på grund af stor arbejdsbyrde er bestemt, at den afgående formand kan færdigbehandle sager, der er langt fremme, og at medarbejdere fra hans stab kan gå med i formandens stab en tid, ligesom den kommende formand kan stille én fra sin stab til rådighed for formanden. Det må synes rimeligt i betragtning af den stigende arbejdsbyrde.

Endvidere er der sket en nydannelse ved, at udenrigsministrene kan mødes i krisesituationer inden for 48 timer, og det må siges at være en nødvendighed, sådan som det f. eks. er sket ved møder om krisen i Polen.

Allerede Leo Tindemans talte om europæisk union, og nu er der altså kommet et nyt oplæg ved udenrigsminister Genscher og udenrigsminister Colombo, der har fremlagt et papir om forslag om en europæisk union. Som nævnt i udenrigsministerens svar i dag er dette oplæg ikke blevet diskuteret udenrigsministrene imellem, og det er altså ikke på nogen måde vedtaget.

Ifølge oplægget har man indtryk af, at de to udenrigsministre i hvert fald ikke bryder sig særlig meget om vetoet, som for enkelte stater har betydet, at de har følt, de kunne beskytte sig selv og deres vitale interesser, hvad de også har kunnet, selv om man ikke har benyttet vetoet særlig ofte. Må-

ske går de to udenrigsministre ikke direkte imod det, men de taler i hvert fald meget stærkt om flertalsafgørelser.

Kristeligt folkeparti må stærkt fremhæve, at vi ønsker, at vetoet bevares. De to udenrigsministre ønsker en styrkelse af hele EF-samarbejdet og en styrkelse af Parlamentet, altså en ophævelse af de traktater, som EF-samarbejdet bygger på. EF-Parlamentet skal ifølge deres rapport ikke blot være rådgiver, men skal også kunne komme med forslag, og EF-Parlamentets formand skal kunne udtale sig om, hvem der skal være formand for EF-Kommissionen. Det beroliger stærkt, at udenrigsministeren holder så stærkt på, at der ikke skal ske en forandring af traktaterne.

Der er politisk samarbejde inden for mange områder inden for EF, som nævnt inden for udenrigspolitikken, der er regionale og sociale hjælpeforanstaltninger, der er energipolitisk samarbejde og meget andet. Hver enkelt stat må have sin politik på disse områder.

Rent personligt vil jeg lige benytte lejligheden til at fremhæve, at jeg mener, at vi også her i landet bør have vores egen alkoholpolitik og ikke være tvunget til visse lettelser, f. eks. grænsehandel og told, på grund af EF på dette område.

Udenrigsministeren (Kjeld Olesen):

Jeg vil allerførst sige tak for en debat, der jo har bragt mange synspunkter – men man kan måske sige ikke væsentlig nye synspunkter – ind i den almindelige debat om spørgsmålet om EPS. Når jeg ikke kommenterer alle indlæggene, er det ikke, fordi jeg ikke har lyttet interesseret, men fordi jeg synes, at argumenterne er gået begge veje, så mange ting er blevet afklaret.

Jeg vil dernæst gøre en bemærkning til hr. Ole Bernt Henriksen. Jeg kan bekræfte de spørgsmål, der blev stillet, og som jo egentlig også lå i mit oplæg, nemlig at Kommissionens kompetence ikke bliver øget med det, der her sker, og at der ikke bliver tale om, at forsvarsanliggender skal direkte ind. Jeg er enig i, det kunne være lykkeligt, hvis Norge var med i samarbejdet. Der er jeg bare så realistisk, at jeg vil tro det meget svært, som det foregår i EPS, uden et egentligt medlemskab. Men det, jeg mener vil være muligt –